

<p>ہرگز با گلزار کے سر خوش ست راستی گویم مراد است کار میدرم بر باد بالایت چو گل ہیچکد باشد کہ زیر پاسے تو</p>	<p>کے سر باغ ست پاسو واسے سرو راست ناید کارم از بالاسے سرو چارہ پیش قامت یکتا سے سرو سر خم چون سبزہ زیر پاسے تو</p>
---	---

<p>غزل ۹۳ خسرو و چشمہا جیا کرد از آنک بر کداز سرو باشد پاسے سرو</p>	<p>غزل ۹۳ غزل ۹۳</p>
---	--------------------------

<p>عاشق دیوانہ سلسلہ پارکو گرچہ بن دلکش طوق گلستان خوش نالہ ہر عاشقے بادل افکار خویش نفس من بت پرست بہت کبشتن سزا آہ کہ دعوی عشق پس خم جان چون دست دہ کہ جمال چہان روز می این چشم نیست</p>	<p>سینہ ز ہجران لبوخت شربت پیرازکو دینہ ویدیم لیکن گل رخسار کو از من سکین برس کان دل افکار کو تیج سیاست کجاست بازو این کار کو دوستی جان گرفت دوستی یاد کو دیدہ بیدار ہست دولت بیدار کو</p>
--	--

<p>غزل ۹۳، از دیوان بر سخن در دما گوش نیدگر چہ یاد خسرو و جیا رہہ رطاعت گھاڑ کو</p>	<p>غزل ۹۳، از دیوان غزل ۹۳</p>
---	------------------------------------

<p>من دیکھا دول گمرہ دران کو گو اسے بند کو بے ادبزی خوش مرا گئے کہ رو با صا برسے ساز بدل گویم کہ دنیا خواہم شش گفت پیرس این تا تو ان را پیشتر ز آنک</p>	<p>از ان گم گشتہ گمرہ نشان کو خوشم کہ زندہ باختر لیک جان کو تو خود میگوئے آتا گو کہ آن کو چو اد پیش نظر باشد زبان کو پرسی حسی را کان تا تو ان کو</p>
---	--

<p>بسندست ایچک تو گوئی ظان کو</p>	<p>پس از مرون دعای تربت من</p>
<p>وسط البیوة شعر</p>	<p>غزل ۹۳، از دیوان بگستاخی مدیت تو به کفتم ببند و گفت کای خسرو دمان کو</p>
<p>هر کس بر من منتهای بدگرسو دستم بدگرسو و و ما بدگرسو کو باز بنجانه شد و خود ما بدگرسو و امم بدگرسو و تقاضای بدگرسو موشوق و گرسو و تمنا بدگرسو کوفت بسوسه و گرو ما بدگرسو آشوب و گرسو شد و غوغا بدگرسو</p>	<p>حلقه غم و رشک و دل ما بدگرسو بنیم جو بر ایش روم و پاش بگرم اویت و من از بهیسی خوشی ندیم جان برو من از دل طلبم و که چطرف در عشق عفا شد طلب وصل چشت و ده کمان چه زبان بود که گرویم و و عشق آیا بود آرزو که با هم نشینیم</p>
<p>عزة الکمال شعر</p>	<p>غزل ۹۴، از دیوان گر کام رسد و زرسد دوست استندست خسرو و زرد از رخ زیبا بدگرسو</p>
<p>در ویش جالش ما سلطان ل ما او من گویم و او خند و تنها من و تنها او لب بر لب رو برد او با من و من با او یار با چه خیالست این انجام من و آنجا او ولوانه چرا بنودم ماه من شیدا او</p>	<p>آن کیست که می آید صد شکر دل با او بی صبح شب خوابم کوراغم دل گویم متاب چه خوش بودی کو بود و من تنها بستم خیال خود من با او و با من گویند چرا آخر دیوانگیت جو شد</p>
<p>بقیة نقیة شعر</p>	<p>غزل ۹۶، از دیوان من خسرو و از میان یارب که چه گشت این و با چه دلها من آینه جانها او</p>

گر بادہ می خورم بس بر من خمار تو
 خون شد ز نال شرم جگر و لبیک همچو پیمان
 از دیدن تو مست و حرامیم تمام روز
 بیرون جهان سمند کہ پشت کعبه ہوس
 عمرم بیارمی سگ کوئے تو شد بس
 دل رانش خم تو چو بے من نمے خورد
 داغ تو دارم از نہ کنم خدمت و گر
 بہر کدام روز بود عقل و جان و دل

در در چین روم بلم خار خار تو
 باشک خوشترین دل نا استوار تو
 جان میکنم تمام شب اندر خمار تو
 مردن سائے خوشترین آید شکار تو
 روز سے نہ گفتیش کہ چکر نہ ست یار تو
 شرمندہ دلم من و دل شرمسار تو
 کم ز آنکہ بزین برم این باو کار تو
 گر این متاع چسوخ نگر و دیگر تو

غزل ۹۶، اندرون

صد بارہ شد جو عینہ دل حسرت و اچھم
 بارے گلے شکفت مر اور ہب ار تو

عزۃ الکمال شرہ

کس چون رہز کیسو ہچو کست تو
 آموخت چشمہا سے مرا گرہای تلخ
 شویم سے ز کریم زمین را کہ بہت حیف
 اسے بند کو کہ گوئیم عشق او بخیر
 بندست آخرا این نہ سیند اینچنین مسوز
 تا کے ہنوز دولت از خستہ تجار

جای کہ آن کست بود پاسے بند تو
 وز دید خندہ پاسے لب تو شخڑ تو
 کافت رخسار سائے سر و لب بند تو
 دل چون بجای نیست چو خیزد ز بند تو
 یکپہن گبوش کن اسے من سیند تو
 گر خون دل نشاند عبار سے سمند تو

غزل ۹۸، از دیوان

گر داز رفت را کہ ز عالم برودن کر حیت
 خستہ ہنوز سے خستہ از کست تو

بقیۃ شرہ

ہر شب گرد من آہ چو بہ کشت من با او

بسی دھندسون درو خطی و صدق با او

<p>تجارت با پند و دامن بخوبی نری از ترکان درین عالم از دور می کشیم با سینه خود لیکن نمک هرگز گذارد ماه را در گوش گشتن گر بیایم بصد چاکست این حسرت که کی رود مرا بینی تو هم روزی که در سودا تو گویند</p>	<p>کشیده تیغ چون قصابت زلفت چون بسج باد مرا بر داشته سپهر و آب چشم من با او اگر زان طره شش رنگ باشد یک شکن با او بر پهنه در برشش گیرم که نبود پیر من با او که آن دیوانه می آید جهانی مرد و زن با او</p>
---	---

<p>غزل ۹۹، از دیوان</p>	<p>نگار ایچو جان در تن در آن در تن حسرت برو کن جان صلی را که در نمی نیست تن با او</p>	<p>تخته بفرش</p>
-------------------------	--	------------------

<p>مردم چشم مرا بر و آب اگر آتے درو ماه را با چون توفی یارب چه نسبت میکنند و در دست گشت عقل و گفت یارب جان کنم اگر گویت خاک می بزم بدانان دو چشم عشق استاوست و شاگردش با بر کوی دوست</p>	<p>مزد می باشد که بشین چون به بیانی درو نیست چون عیاری و شوخی در عنائی درو و صفت زیبائی که حیرانست زیبائی درو زانکه کم کردم دل بدر و زهر جانی درو مکتب بدخبتی و تقیلم رسوائے درو</p>
--	--

<p>غزل ۱۰۰، از دیوان</p>	<p>چون کند حسرت و کار عشق بیکی دیوانه چون کند سیاره چون نبود سیکسانی درو</p>	<p>وسطا الجمرة شهر</p>
--------------------------	---	------------------------

<p>عشق دوست و یار دوست و بهار تو چون در نیامد از دور من تو بهار تو در تو بهار چون توفی در زمین مرا بیس تو بهارم گفته که شکست از آنکه هست و آدم دل غمین و ندانستم این قدر</p>	<p>زان روزی که خوب روز تو در روزگار تو زانم چه خوش شدی که در آمد بهار تو از سر و نو چه خیزد و از تو بهار تو و چشم نیم مست تو هر دم حصار تو هر روز تو شو و منم از نمک زار تو</p>
--	---

در حناک یادگار بر دم در و تو که تا
بر روی دلم منبج زگستاخیش از آنکه
خواهی بریز خواه نریزی من از دو چشم

هم بار سبک کس نشود این یادگار نو
تو پروردار ایست پیش خداوندگار نو
رزمیم بر کله از تو هر دم نشان تو

غزل ۱۰۰ از دیوان

خسرو عشق لاسے جونی قرار دل
بیشکر خدا سے دولت راقرار نو

عزۃ الکلان شعر

ہمیکو ہم کہ وقتی زمان ششاقان مخون
چه حاجت ناممائی در دمار امر اولون
من شب جان شیرین در سر و کار وفا کردم
بیدہ سر حریجہ دور کش ز جام شوق ای ترا
بدیوار خرابات اولکترم حسرتہ رسکے

تو ما فرمان بر خوار میکویم کہ اکنون
یہ بین عنوان خون لودہ و بر جوت مضمون
تو در دولت بمان جا وید ہر روزی بفرزدون
پس انکہ پای کوبان پیش آن لببای سلکون
حالات کردم ای دزدوار در دن شتاب نرنگ

غزل ۱۰۱ از دیوان

نیاید عاقل از حسد و اسودا کے لو بار
اگر این را محرمی خواہی بگرستان مخون

بقیہ شعر

بزیان کنز غمت سہایم خاکی بزرمان پہلو
تو شب بستر تازی دمن تار و زور کویت
جہالی ماندم از عشقت بر منہ چون کتم خود
کنارم گریہ تا بر ہم نشیند نشت و سپاہم
تو خوش منجست ز خواہی جوانی لبیکہ سستی
اگر مالاکنے کنت گوشہ ابرو فرود آید
وقا واری سہاموز از خیال خویشین بازی

ز آہن بایدم ای شکر لانی ز استخوان پہلو
میان خاک و خون غلطان آہن پہلو بران پہلو
کہ بر اندام من یکیک شمر دن میتوان پہلو
کہ دل بیرون شدت و ماند جانی در میان پہلو
بہر پہلو کہ می خسی نمیکردی از ان پہلو
سہ لو کہ بلبل سے نیز نر بر آسمان پہلو
ا کہ نگذارد مرا از رفتن تا شب بک زمان پہلو

منخده بهمن شعر،	من و شبها و خاک در کجا آن بخت خسرو را که بهر خواب به پاویت نهد ای ایستان پہلو	غزل ۳۰۳ از دیوان
مراد زبان را کن تا بمیرد با عیان تو تعالی اللہ صلیکست این دل نامہرمان تو من مظلوم خواہم ہر دو دست اندر عثمان تو کہ آن گستاخیم بخشی غلام را لگان تو من ہتہا از آن خود دل و جانم از آن تو کہ خود را کہے دشنام گویم از زبان تو	بیاری با رخ جان تا بنگرم سر دروان تو ز فریاد صبر نبالد کوه درہ نہ ہی بسج خود بجو اہی وید کہ ظلم تو نا کہ بہترین روز سے مرا گفتی کہ باشی تو کہ بوسی آستان من دگر زین تنگ میداری کہ خود از آن تو گفتم تو آ کہ نہ دمن با تو از میسان عشق میسارم	
سطح الہیۃ شعر،	بجیلہ زبستی خسرو کہ وی عشق آید وید اکنون باز آمد آن مردم کشش آتیک بہر جان	غزل ۳۰۴ از دیوان
شیفہ گشت عالمی زا برد چون ہلال تو نامہ من سیاہ با و از رفتہ و بال تو دولت آنکہ نیکوم روی خبثہ قال تو از دل و دیدہ میکنم نبدگے خیال تو نہت مدبری چون بس ہوس وصال تو بین کہ میوہ میدہد زین جوش آن ہمال تو	تا بزمان شد خیر از منہ با کسال تو از خطت اردو کشتہ شد خلق نہر سرت خدا قرعہ و رونق من ز غم بہر صورتی آردہ کو دور ز بندگی تو گر چہ خیال بودہ ام گیر کہ ذرہ بہ شود کہ رسد آفتاب را تخل قد تو در دلم کاب ہا بخور و ز خون	
عزہ الکمال شعر،	عمر بکنج فرقت رفت و نہ گفتیم کہ انقدر کے کہ خسرو اچیت گوشہ حال تو	غزل ۳۰۵ از دیوان
سر آن زلف پریشان کن و مشک و نشان	اشبای بابیکے جانب آن لیستان شو	

<p>شکر زان بوسے شوم کشته و خواہی بوم چون شہمی ایدل بیجو کہ نمودت این آہ تشتہ خون دل ماست و چشم مست صناعت چو جانم تعبیت لطفے کن ہمہ در مجلس شامان تو ان خورد کباب آرزو دارم کامے ز لبست بگردن سے سمرات ہست کہ وزیر کشیدت خوبان رکن دین آصف ثانی حسن آکس بدعا</p>	<p>از پے بومی و گر جانب این لستان شو کہ بران سرکش خود کار و بی سامان شو ہر دم ای ویرہ من ساقی آن مستان شو تا شوم ز نرد ز سر ہم تو درین تن جان شو یک شبی بر جگر سوختہ ہم مہمان شو تا گیس گوسے کہ غارتگر خورستان شو گفت حسرت و کن خاک در حسرت خان شو آسمان گفت کہ فرمان وہ چارہ کار کان شو</p>
--	---

غزل ۹۰۰ - اردیوان	روایت ہائے ہوز	بقیہ نقیہ شعر
-------------------	----------------	---------------

<p>ماہیم و مجلس و سے خوبی سے چار سادو مجلس میان استبان گل با صبا نیاز سے خواب با بادہ خوردن من در چار ایشان ساقی چو من ز بادہ مست شراب گشتم سیراب خوشست و اتم زان نیز بند بخت سوت بزلت در ہم کے خاستہ نہ خفت</p>	<p>من در میان پیری عمر سے با و دادو ترکس خواب بارفتہ سر در وان ستادو بہر جرحہ کہ خورد وہ سر بر زمین ہنوادو بفروش خشت گورم لستان سعال بادو ان سیرہ کت بر آمد کرد لبان مسادو چشمست خواب مستی نے لبہ ز کفتادو</p>
---	---

غزل ۹۰۱ - اردیوان	چون راست آید آخر با تو طریق خسرو اونا سراوسکیں تو شوخ خود مرا دو	تختہ لہنہ شعر
-------------------	---	---------------

<p>شمع فلک بر آمد با آتشین زبانہ کشتی باروان کن مانا کنارہ یا ہم</p>	<p>ساقی نامسلمان در وہ می معانہ در پاسے غم نزار و چون ہیج جا کرانہ</p>
---	---

گر تو بودم شکستی گرفتار و چه با ده
نفسه که از رخ خود کن همیشه که باره
رو تار و هم بیرون دستگیر تو
ای من علامت شکست چون در خمار باشی
مطرب بود و خود بودی جو ابر باران
من نخورده خوردم در با و در نهی

بفرودش خانه من با خانه خصم خانه
یکدم خلاص یا هم از محنت زمانه
تو بخورد و صبر می من بخورد و شبانه
نفسه روی خواب شسته فی موی کرده نشا
وین ز بهر خشک مارا ترک کن بیک تار
دل بر لب تو دارم من خواستن بهانه

غزل از دیوان

خسروست مطرب آن مست نازم خوش
جان در چنین نشانی یک قص عاشقانه

وسط البقرة شعر

سر پر خورشید بکتار که بود
سپیل ز تاب زفته و ز گس نخواب باز
شمع مراد من نشدی یک شمع تمام
با چشم آهوانه که شیران کند شکار
سروت هنوز هست در آفاق خاستن
مارا جگر ز رشک بعد باره در کنار
کایت چنین که پرده و لها بریدست

لبها فکار همدم دیار که بود
شب تار پر در با ده گار که بود
ماه تمام در شب تار که بود
ای آه بر سینه شکار که بود
زان سر و نیم رسته بهار که بود
خونایه شوکے گریه زار که بود
شب بی پرده محرم کار که بود

غزل از دیوان

بر ریش خسروست یکے هم دروغ تو
مرهم رسان جان فکار که بود

وسط البقرة شعر

من در شب ز تنهایی بخش کشم ناله
مرا از ناله خود تراش است و بی رحمت

ز آه من بیاد او بر لبش آزار تجمانه
که می شناسد آن سلطان ننگان خوش زانال

گذشت آفتاب زاری و چشم ترسم که ناگهان گرم چون خاک زیر پای سیر سپهر سازم چونم در رخت کرده بود بر آتش و بیغم چه خوش جان دانی باشد که من در لحن مرون	درین شبهای ناگهان شوم کبر و صدای همت تک دارم و گروی شوم آیم بر بنای روم ز انسان که گوی میروم بر بسوی دلاله چو بختی از لب خود و آخرش شربت دران عالم
--	--

غزل ۱۰۱ از دیوان	دراقت لشت خسر و مرا که ترسید ز روز بد ملخ زد گشت و هفتا ترا که پیش بود از آلال	بقیة شعر
------------------	---	----------

تو دور افتاده از ما و گنج شوق در نامبر ترا حال بیاورد و چون نقطه بر سبزه تاختن هزاران نامه تر کردم خون آخر چه گشتی ز آه خویشتن یک سینه یی آینه می بنم من از جان خودم تو خوبی بد کنده بر من همیشه خون خورم بادل نزارم عقل محرم	بیا که دست تو باره کنم هم شیبین بختامه مراد اعت به پیشانی چو غولان بر سر نامبر اگر تو بودی قار از شدت روز سر خامه بهین دیوانه خود را که چون گریخت نهنگامه که مردن خوش بود از بهر خوشی تو شوخ خود کامه که هست این شربت خاصه گنج و زردل خامه
---	--

غزل ۱۰۲ از دیوان	تخمندی پیش هر چه ز چشم حیرت ترس بسته نیست آخری که خاتم دیوانه	تغیله شعر
------------------	--	-----------

جاناروان کن بر آبی راحت جان همرا تو مست نخلطان تو تو زلفت پریشان موی عم دارم و لریش از آن بتانی عم پیش از آن زان روی چون ستاب پیش کنش کردم تو را ای بر تو در مان من ستاب روت جان کن	با ما همه کنی کن ای شکرستان همرا چون با دروان سوسو کردی شربت جان همرا میگفت عالم شش از آن خواب پریشان همرا از تو خودم آفت خوش ای آب حیران همرا در دو تها از آن من در مان تو از آن همرا
---	--

<p>دعا الیومۃ شوق</p>	<p>خسرو زبان سوخته گم گشت صبر آموخته و گشته شد آخر دوخته چاک گویان ہمتہ</p>	<p>غزل ۱۲۱۱ از دیوان</p>
<p>رو سے تو بدلہ کے فسانہ خوشید یگانہ در وہ گمانہ گر شیر و در زبان ششانہ بنیے رخ خویش بر کرانہ بتنا ختم بہرین ہسانہ</p>	<p>اسے حسن تو آفت زمانہ ہر دم سو قبلہ ہو دو ابروت سدولی میر و دومی زلفت من غرقہ و تو در آب چشم تیرم ز دمی و خوشم کہ بارے</p>	<p>غزل ۱۲۱۲ از دیوان</p>
<p>غزوة الکلاں شوق</p>	<p>گم گشتی خسرو ایکویش با ماندہ مرکز شانہ خانہ</p>	<p>غزل ۱۲۱۳ از دیوان</p>
<p>ہمہ کس پنجواب راحت من ہما نشسته ہوس جمال سلطان بیدل گدا نشسته کہ جیاست و زول من ز دم صبا نشسته کہ دست خویش من ہم ز خودم جدا نشسته بحوالی دو چشمت چشم ملا نشسته بتانہ کہ باشد صفت باکسان نشسته نہم انکہ اندرین روز نہر قافا نشسته</p>	<p>ہر شب رو در سے زابرو صبا نشسته نرخسی و آسکان چہ خیال طاستارین ہر شب صبا دبوٹ من سوختہ چہ کوبیم تو زمانہ من از من سر واد جدا نشستی دل ہیکلاسے عاشق بجا کر نیر و از تو تو در آو غرقہ زن کہ نندیش بت سر اگر نیست بر ہم خوابان کہ سیر شوذرا ضعی</p>	<p>غزل ۱۲۱۴ از دیوان</p>
<p>جہلیۃ شوق</p>	<p>سوی نیست خسرو وقت و در خون کس من کہ تو امم سگیزی نفسے سمان نشسته</p>	<p>غزل ۱۲۱۵ از دیوان</p>
<p>ابن عقل رستے غرقہ کن می تالب پیمانہ</p>	<p>قلم شمش ای منکر مراد ربانی میخانہ</p>	<p>غزل ۱۲۱۶ از دیوان</p>

<p>من تو به تنها بشکنم اول سبزه بر سرم من عاشق و بهر غیر از کائناتان با دم و دم مشغول شدم بهیچ چیز اگر از سوز و لم بگماند شد یاری صبا با جان چه کار اکنون مرا ای خواجه دیوان دل آخر با قصای خلش</p>	<p>و آنکه ندای زهرین پیش در میخانه ده ای آه سوزان شعله پر دست این دیوانه بایب بکس با ما شسته از لذت پروانه این آشنای کشته را بستان بدان بگانه گر نیست وجه زندگی بر مر و نم پروانه</p>
---	---

<p>غزل ۱۵۸ از دیوان</p>	<p>چون بر پرده بیان همه ملک سلیمان یافته بستان تو خسر و جان دل مرغ پلار ادا نه ده</p>	<p>غزوة الکحل شعره</p>
-------------------------	--	------------------------

<p>منم امروز ز دوسه چو تو یار سے مانده چشم و سینہ بگذر پاسے تو دوره سو ده عشق خون خردون جان سو ختم فرموده رفته از پیش نظر نقش و نگار سے ندیبا بوستانے که در و خزل بنیاب بنوده ده ویرین فتنه که فریاد رسد جان مرا دوستان بار نیاید دل من بگذارید</p>	<p>با دة عیش ز سر رفت خماری مانده ویدہ بر خاک و دلس یز عیاری مانده من تبر و کین خود اندر سر و کاس سے مانده بر رخ از خون جگر نقش و نگاری مانده چه تو ان دید گل رفته و خار سے مانده ترک قتال و فرس تند شکاری مانده کشته صیدت بفراک سواری مانده</p>
---	--

<p>غزل ۱۵۹ از دیوان</p>	<p>چون بود لبیل سکین ز بهار سے مانده چون بود لبیل سکین ز بهار سے مانده</p>	<p>تغذیه لهنر شعره</p>
-------------------------	---	------------------------

<p>کمش نیاز مرا سے نیاز پرورده مرا کبشت لب جانستان تو هر چند ببخش قندی از ان لب که پیش ازین امید</p>	<p>مرز خون مسلمان کبیرم تا کرده مغر طیت به آب حیات پرورده هم خیال لبست و ام کرده ام خورده</p>
--	---

<p>تیرس از آنکه تو شب با سحر آب کرده در آن بر آن کنی نفس از صبح غمزه روزا میسید درید پرده دل را فراق و جان ده یافت پیر آنکه من به شبنم چون بجز جان بسیم</p>	<p>هزار کس بدعا دستهای را کرده گر سپید شود این شب سیه چیده بنور خیمت کنیم پیش مردمان پرده چنین که صبر من آورده گشت دل پرده</p>
--	---

<p>غزل از دیوان</p>	<p>چه با سکه بند و بصیحت چون دست چه سود فعل از آن کون که لنگ شمر چیده</p>	<p>عزّه اکمال شعر</p>
----------------------------------	--	-----------------------

<p>ای غمزه خویز تو هم با فسون رخت فی سوز ای شاخ طرب کان قامت سیاه تا بر که باشد بار تو بیرون شوم در کار تو آس که گردون خیز که میداشت بر دم نگ بر جای که شکسته تا خسته از هم علم از خست خوابم بر دم بر سم که ز جور او گردم با</p>	<p>افسون چشم که فرستد ز شکوه صدر خون از نغمه خام ای عجب حالت مژده ای زریب گنار تو در راه او افیون زین برود چشم رو سپیدانیک شد اکون با من زور با ساخته در راه با من صد گوت با ران بلا گرد و گردون</p>
---	---

<p>غزل از دیوان</p>	<p>ای کرده خسر و ز دیوان هر که نرسیده که چون خون کرده دل و در درون سپید بیرون رخت</p>	<p>بقیة شعر</p>
----------------------------------	--	-----------------

<p>چو بوسه زلفت تو هر استی صبا کرده بیا که سوزش سحر گان شده زلفت بیک خدنگ که گشتا و ز کس مست کلاه تو که شده کج ز باور خناس چوالم آمده هر دم بر پیشش دل من</p>	<p>رنگ و جان من و کالبد را کرده که بر کتاره خورشید تکیه جا کرده و لم ز سینه و جان از تنم را کرده هزار بر من بیدلان قبا کرده دوید اشک نش پیشش مر جا کرده</p>
---	---

<p>پس در دم تو بخواب مرا بکشته ز رشک چه شکر و دین رویت کرده ام بجز آن چون بنگاه ندیده چشم تکبیر مرا حقوبت که شبها سینه خورید و ولم</p>	<p>مرا آنجا که بگردخت صبا کرده بنامه و آن رویت مرا سنا کرده منت سبحان ز لیس چشم بد و عا کرده ستاره های سکه فلک را بران کوا کرده</p>
<p>غزل ۱۱۹ از دیوان</p>	<p>خیال تو که از عرق خون خود هر شب بیان خون دل خسته و آشفته کرده تخته لحنه شماره ۹</p>
<p>ای در دیدار و ولم تاریخ بهمان کرده در حیرتم آه سرشبه چون خوابی ای تیرا شنه تبار و عهد تو یکا پیشیند و سکه ای چشم را زموده که ز نظر کشتگان کشتی نذارم بی سبب غلجین چه سیدار تو از نیکوان کس آن بود این محبت بر کشتگان دانم که متوانی و خالی کندک زندگ خوی من دل و سگله بندم و سگله خوتو کجا باشد گلم</p>	<p>با جان هم بیرون روی کارم و دیوان کرده نه سیاه که در هر گوشه صد دل پریشان کرده از نقد جانها لاجرم مزدش خزان کرده من آشکارا گویم خونی که بهمان کرده آبا و پدرو کز ستم صد خانه ویران کرده که در بند بود اینقدر کسری مسلمان کرده کانیچه از عباد کاری او خند که متوان کرده آخر تو هم وقتی گذری سوی گلستان کرده</p>
<p>غزل ۱۲۰ از دیوان</p>	<p>وی پیشین گفت و حال او خون جگر سیر ستم دل گفت که این خسته و آشفته ای بجز آن کرده وسط الیه شماره ۱۰</p>
<p>مدن خراب گشتم ز رخت بیگ نظاره چه سمانت سیر منجم که هم از غنمت دیدن بهویم بود که دیده ز همه سستام و کن</p>	<p>نظر سگله تو عفا اندر صبی است مستکار شویم از خود و نیارم که به بنیت دوباره هزار دیده تنهارخت کتم نظاره</p>

<p>چوردی گشت جولان دل عاشقان تو بر ہر دین و خلقی بہلاک مانہ ہر سو سر آن دو چشم کردم کہ چونند و ان ہر مشہر حکیم طالع جو زرد ز بد بگر سیم</p>	<p>کز نعل با وایت جہد آتش شہرار و چہ غم آب شہر و در از خرابے کنار و ہمدان بگو شکرگان زود بر بگر کتارہ کہ من آب خوش بخوردم شمار این سار و</p>
--	---

<p>غزل ۲۲۱ از دیوان</p>	<p>چو دوست رفت حشر و رک جان کس نہ بیند کہ بر تہ و وقت نتوان بگر گشت بار و</p>	<p>غزۃ الکمال شعر ۶</p>
-------------------------	--	-------------------------

<p>گر چہ ہر سخن و لم از تن ربو و چشمت بغزو برون دلہا نمونہ است رویت ورون پردہ و محمد پر وہ چاک از و بالین گردناک مرا طغہ میزنے گشتی کہ خون بدست خودت بیزای قریب کے وانی اندوش تہا نشکرگان</p>	<p>با زیمہ بکونے کہ حبانم فرود تا تو بدین ہیسانہ چہ دلہا ربو و شادی بروزگار کے کسش نمود جانانیکہ گاہ غم سہا بن بو و حکارتہ برتست کہ از و سے ششور و اسے آنکہ مست در بر جانان غنود</p>
--	---

<p>غزل ۲۲۲ از دیوان</p>	<p>بگفت عاشقانت چہن کرد حشر و شہ شکر گشتہ خوردا و رود</p>	<p>بقیدتہ شعر ۶</p>
-------------------------	--	---------------------

<p>جان بہانہ طلب و شکل تو ناز الودہ بگر در سایہ دیوار تو و شہر باوم با تو در خواب مرا بہ سلو آزاد نسود برسانی زمین ای گریہ گر آن سو کز سے سالہا شد دل من رفت و نہ اتم کجاست</p>	<p>من نیم زینتے جان چہ کفر بہو و زاہ من سایہ دیوار تو ہم ناسود گر بر بجا ک ورت پہلو من شد سود نہ دست جہد بخونایہ چشم الودہ از کہ پر ہم خبر انمل کسر ہ بودہ</p>
---	--

<p>تختہ بہتر شہرہ</p>	<p>غزل ۸۲۳ از دیوان یارب آہ سوز دل ماتو گنگا پیش در است گرچہ بر چشم سوز دل سوختہ کلمہ بخشو وہ</p>	<p>غزل ۸۲۳ از دیوان</p>
<p>جان خاک را تو قاصد کار و زجان نامت یارب ہمچو بود گامی زان نامسلمان نامت تا راز من پیدا نشد نفرت پیمان نامت بر پیش دل مہم بود ناما چارہ نشیان نامت تا سونس گورم بود بفرست با آن نامت مرد دل از تیغ ترہ رنگان و بر جوان نامت</p>	<p>قاصد نیامد کاوردان نامسلمان نامت چون کا فرنگ گشت نعم چون ہندو ہم سوز دل بمیت جانان و نعمت کز پر وہ بیزان ہفتہ بر دل ہم آن نامہ را چون کاغذی بر پیش بہ آورد نامہ پیش تیرے کہ بر جانم زنی دارم سی سو دا بدل چیدو بر ہم بوی تو</p>	<p>غزل ۸۲۳ از دیوان</p>
<p>سدا المیرہ شہرہ</p>	<p>غزل ۸۲۴ از دیوان خسرو درین سوز بہان ہووہ سو دانی بجا در پیش را آن بخت کو کا پتر سلطان نامت</p>	<p>غزل ۸۲۴ از دیوان</p>
<p>آن آستے درو نہ تاشو بیزو بیرون کشیدہ تیغ و زہن و خوات تو زو آراستہ دو شکر و بر یکگر زو آن تیرہ است کردہ مرا بر جگر زو زان زہر آب کردہ و اندر شکر زو آہم مے کوسے تو ہر روز مر زو</p>	<p>اسے عشقت آستے بہر تہر و زو ہر روز چشم مست تو در کار دیوان صبر ترگان تو بیزو دن چشم بر قتل ہر تکرہ اشارت تو راست کردہ چشم لب تر کن با پاش تلخ و مرا بکش تو تیغ جو رہ بسہر بن میرے دن</p>	<p>غزل ۸۲۴ از دیوان</p>
<p>عزۃ الکھان شہرہ</p>	<p>غزل ۸۲۵ از دیوان ہر سب زو در جگر کو خسرو ہزارا من ہرچہ پیش گفتہ مزن بشیر زو</p>	<p>غزل ۸۲۵ از دیوان</p>
<p>سرا خون غیر را مشک خطا وہ</p>	<p>سیر زلف بردست صبا وہ</p>	<p>غزل ۸۲۵ از دیوان</p>

<p>بیسے کس چشم سیدار و لطافت از ان می گت جو خون با حالات کیش از یک نظر خون گشته گروم بگم توط خوشی سے آف حشمن دلیری میکنند در وقت خلق مرصد پاره کن بر چشم بیمار چوناک تر شوم از سوز عشقت</p>	<p>مرا فاکن و کسا ترا تو تیا وہ بیا از خود خورد و جرعه بیا وہ کیے و گر بیگن خون بیا وہ ہمہ تو سے بخون نار و ادو بدست غم سزہ شمشیر بیا وہ غلیو از ان و ہر عا ترا اصلا وہ بدست خویش بر باد صبا وہ</p>
---	---

غزل ۳۶ - از دیوان	بیسے نمونہ چون در دم شدیم بیک دشنام خسرو را در او	بقیہ نعتیہ خسرو
-------------------	--	-----------------

<p>ولے وادم نہ بچران پارہ پارہ بیاکت بنیم و چون سپید پو خوشحالے کہ گروم کرد کویت بکویت کردہ ام شب گریہ خون ز پودت نخواہد شد جدا دل بیسے خوابہ ایمان را دلی سخت</p>	<p>بگریم گشتہ بہان پارہ پارہ بر آتش افکنم جان پارہ پارہ رنے پر خون گریبان پارہ پارہ جگر انیک بد امان پارہ پارہ کنیش از خود بی پیمان پارہ پارہ مکن لستہ اسلیمان پارہ پارہ</p>
---	---

غزل ۳۷ - از دیوان	لبت کو خورد و خونم گروم دست کند خسرو و بدندان پارہ پارہ	تنتہہ خسرو
-------------------	--	------------

<p>خسرو اگر ماستے نام بلا پیش تا بہ تیرہ ست عقل صقیل و کن ز عشقت</p>	<p>داغ عقوبت بیار بر جگر ریش نہ تا بہ جو آئینہ گشت و ہم مزن و پیش نہ</p>
---	---

<p>نعل وراثش فکن از لے مشرق و کر جان کہ نماند تقیم و صرف عشاق باز خون کہ می عارضت بر لب جان بستان گر رسد از دوستان زخم طامت مرنج چشم ستیزندہ را چاک تا و بیا زن</p>	<p>عاشق جان خودی بر جگر خویشش نہ سر کہ تدارکے براہ و رود درویشش نہ غم جو خور عاشقانست از پی خود پیشش نہ چون بہشت فاسدست رگ نہ پیشش نہ ظلم شترابندہ را شکر فرو پیشش نہ</p>
---	---

<p>غزل ۳۸ از دیوان</p>	<p>ظہر کہ ناخوش ترست در وہن خویش کن لقیر کہ بالیستہ تر پیش بداندیشش نہ</p>	<p>وسط العیون شدہ</p>
------------------------	--	-----------------------

<p>اسکے آرزو ہزار سینہ مستم زہرت کہ بہت پیدا ہر قطرہ خون ز چشم من بہت طاقت چہ برم نماند طاقت مجنون خنجر آب سینہ و اند اسکے عقل کہ نماند نامہ خوانے</p>	<p>داندروں کو تیرا کیسینہ در جامہ جو ہے در آگینہ بر خاتم عاشقے نگینہ اتزل قلب بنا سکیست اندوہ من خراب سینہ در آب روان کن این سینہ</p>
--	---

<p>غزل ۳۹ از دیوان</p>	<p>ننگ ہمہ عاشقانست خسرو پسند سفال در حنرینہ</p>	<p>غزۃ اظہار شہرہ</p>
------------------------	--	-----------------------

<p>اسکے دروں من تقیم گشتہ خال تو چونقطہ دو ایردست پشت لبث از صدق شکستہ خصلت اسواد ویدہ من</p>	<p>دل بے تو ایرد دستہ یک وا ترہ دو نیم گشتہ در در شکستہ تقیم گشتہ بشستہ خوش منیم گشتہ</p>
---	---

از دست تو پر زسیم گشتہ		من بے زرد آستین تنگت	
بقیہ نقیہ شعروہ	خسرو بگدا کے چنان سیم	پیش در تو میسیم گشتہ	غزل ۳۰۰ از دیوان
آراستہ شمع راست و دودہ آئینہ کہ روئے تو نمودہ کان خاک مفرطیت سودہ جان داودہ و عمر تو فرودہ وقتے بدل خراب بودہ خود گفتہ دہم ز خود شنودہ جز آنکہ غمے نیبا ز سودہ		اسے تالیہ کرو ماہ سو وہ برداشتہ نسج ز خورشید جان تازہ شود زگر و خیل مردم زرنخے کہ دیدن او بگمانہ شد آن کیکہ بودست ہر شب دل من حدیث دروت کس در غم تو ندادہ بندم	
شعروہ	از لطف تو یافت نسبت لعل	خسرو کہ میان خون غنودہ	غزل ۳۰۱ از دیوان
دست آشوخ را پاشک فارہ کشا و ابرو پدید آمد ستارہ سگان رسوا و طفلان و ز نظارہ ولے با یار بے فرمان چہ چارہ کہ نتوان و وضع دلہا سلسے پارہ		ولم از جو ز جوان گشت پارہ چو کبک با دم گریہ چشم در بارہ من و زین بس و دوسہ بدنامستی بہ عشق چارہ فرمانید یاران نگار را گیسل این سر رشتہ بندہ	
وسط ایچوہ شعروہ	اگر خون خورد و خواہی شیوہ مگذار	کہ خسرو نیست طفل شیر خوارہ	غزل ۳۰۲ از دیوان

<p>اسے فراق تو بار ویرینہ درو تو بیسان ہرزوزہ غرق خونم کہ سینکد ہرزوزہ ہر کسی رامی دیار سے دمن ہچکے در حضور خواہم گفت اسے صبا زینہار یاد و ہش اسے دروغا کہ خاک خواہم شد چند گاہے خلاص یافتہ بود</p>	<p>غم تو عکس دیرینہ دلخ تو یاد گار ویرینہ در و لم حنا بخار ویرینہ بے خبر از خسار ویرینہ محنت انتظار ویرینہ کہ کہ از دوستدار ویرینہ بادل پر غبار ویرینہ جانم از کار و بار ویرینہ</p>	
<p>غزل ۸۳۳ دیوان</p>	<p>وہ کہ باز آمد کے خوش رو را ہر وہی از دل تشرار ویرینہ</p>	<p>عزۃ اکمال شعر ۹</p>
<p>اسے جنایت بر من مسکین ہوں قصد جانم سے کہنی چون دشمنان محنت من بن درو ہنسا از آنکہ در بنا گوشش تو سرور کردہ زلفت مانکے آخر شربت زہرم ہے</p>	<p>چند ازین چشم و عتاب و کین ہوں دوست میدارم ترا با این ہوں ہر رویت می کشم چندین ہوں کشتن با میکند تالقیں ہوں تلخ گوئی زان لب شیرین ہوں</p>	
<p>غزل ۸۳۴ دیوان</p>	<p>ہر چه میدانی بکن چون مر ترا میر و در چشم و مسکین ہوں</p>	<p>بقیۃ شعر ۹</p>
<p>اسے از گل تو مارا در دیدن ما ماندہ با نقش تو زمانہ در پیرین کشیدہ</p>	<p>وز جان عزتہ تو جب نامم فکر ماندہ در کار گاہ کردون منہ نیم کار ماندہ</p>	

<p>تا بود که چو نتو ماسه بستم بطالع خود بس دل که هست هر دم از نار و این علت جان بچه در درونم زار است چون کیم من رنجی که ز انظار است و چشم چار کردم چشم بگریه باز کاره کنی که چشم تن موی گشت و که زان میکنم عزیزش</p>	<p>هر شب بگریه چشمم از چشم شمار مانده در پرده قطره قطره همچون امار مانده بیرون چو می نیاید این جان زار مانده وز گریه هست صد خون در هر چهار مانده باره ز دست رفته دستی ز کار مانده که زلف تست یار این یادگار مانده</p>
---	--

<p>غزل ۲۱۰ - اندرون</p>	<p>عمرم که رفت بی تو آن در حساب بود دین ست از آن چشم و بر روزگار مانده</p>	<p>وسط الحیرة شوره</p>
-------------------------	---	------------------------

<p>تو شوخ هر کجا لب خندان کشوده آب حیات میرو ووت در سخن که لب ما چون زیم میشی که از بهر جان ما هست از براسه کنه ما خط کشیدنت</p>	<p>از دل بی گره که بدندان کشوده گوی ره آب چشمه حیوان کشوده سستی و خوابگان و گریبان کشوده مضمون نهان مدار که عنوان کشوده</p>
---	--

<p>غزل ۲۱۱ - اندرون</p>	<p>فرا ورس مرا و فریاد در دلتش خسر و که هر شب زوی افغان کشوده</p>	<p>غزة و کمال شعرا</p>
-------------------------	--	------------------------

<p>من بهر تو بدیده و دل خانه ساخته شانه چسب را بهر سده شاده که آره باد ما نیم جنت کرده دل از بهر نیکیوان من چون زیم که سنگ در خانه و برین آتش ز ریت مرغ و لم خوش ز پاره ریت</p>	<p>وز من تو خویش را بهر گمانه ساخته بر فرق آنکه بهر تو این شانه ساخته مسجد خراب کرده و شانه ساخته سنگ ملا شیم سنگ و کوره ساخته کابرد فضل تو کشتن زمین وانه ساخته</p>
---	--

<p>یاران کہ در فسانہ راحت گفتند خواب چون نالہ شبانہ عاشق کشندہ بیست مردم جو بی وفاست خوش آن جوانہ وشت</p>	<p>بنجوا بیے مرا ہمہ افسانہ ساخت مطرب کہ صد ترانہ مستانہ ساخت کارا مگاہ خویش بویرانہ ساخت</p>
---	---

<p>غزل ۸۳۶ اردوین</p>	<p>خسرو ز عشوہ نوز بون گشت عاقبت بہر چند خویش عاقل و فرزاند ساختہ</p>	<p>تمتہ الفجر شہد</p>
-----------------------	---	-----------------------

<p>آہے در آمدہ و در و روتہ جا کردہ چہ چشمہا کہ برہ ماندہ بہر آمدت توخیرہ و بیگے من نگہ کہ بارے پیرسد از تو کہے گر چہ از کرمہ حسن بجان خریدہ و لم از بوسہا و انرا</p>	<p>برفتہ جان و تہو جاسے خود رہا کردہ چہ ویدہا کہ سمذرت بزیر پا کردہ عبار خشک تو در دیشہ از صبا کردہ قصاص میکیم و برکتاہ تا کردہ زخیرہ بہر زمین بوسس بادشا کردہ</p>
--	--

<p>غزل ۸۳۸ اردوین</p>	<p>و عاے خسرو جردین جمال نوشت بیش دیدہ اور صحت از و عا کردہ</p>	<p>وسط الحجۃ شہد</p>
-----------------------	---	----------------------

<p>ای گل کہ چین و رغبت تنگ گرفت آن سوختگی جب گبر لالہ از افسست تا دست نطقم نرند کس بعیان نش</p>	<p>کہ خون دلت بہرست رنگ گرفت کہ آہ من آتش بدل سنگ گرفت تن دادہ بستی و عمان تنگ گرفت</p>
---	---

<p>غزل ۸۳۹ اردوین</p>	<p>از سوزن زنگار گرفت شناسد بس کہ زخم گرہ بہ شہد امہ زنگ گرفت</p>	<p>بہر نقیہ شہد</p>
-----------------------	---	---------------------

<p>ایک چشم من کہ دوسے خویش روشن کردہ صدولی آویز است در ہر تار بہر این</p>	<p>اندرا خوش خوشی کہ از زو جانہ گلشن کردہ تو چنین نازک چہ نازست سائیکہ برین کردہ</p>
---	--

<p>نومہ تن مایہ شادی و جانم بر غم عرض کردی برین آن رخ تاروان خون چشم تیغ زن بگردن من خون من در گردن ہر شبے تار و ز میوزم گذران بچو شمع</p>	<p>جان من وہ کا یخین با سے چسکن کردہ یارب آید پیش شہیت اینچہ بر من کردہ غم مخور چون اینچسب صد خون بہ گردن کردہ دم بدمہ چون سوزش من جلا روشن کردہ</p>
---	---

<p>غزل ۳۰۰ - اندیوان</p>	<p>دوست میدارم ترا با آنکہ بچو شستن عالمے بر سر و سیارہ دشمن کردہ</p>	<p>تختہ ہنر شہ</p>
--------------------------	--	--------------------

<p>اسے رفتی و ترک من بدنام گرفت باز آمدہ تا ہنسائے و بیوزے خونم مخور اسے دوست کہ این باوہ عم آرد ذروان دل از شاہ گوید کہ بکب بند دشنام کرم کردہ تو دیر و زہر شہ از پیش بران بندہ ویرنیہ خورا من و زخم از عشق و بسا و زخی از عشق</p>	<p>وز دست وفا کے دران حام گرفتہ دشور سیا و رول آرام گرفتہ چون دید توان آن رخ گلنام گرفتہ من کرم ہر سولے ترا نام گرفتہ من لذت آن گفتن دشنام گرفتہ گردل شدت اسے کا ز خود کام گرفتہ کو صدیوں سوختہ را حام گرفتہ</p>
---	--

<p>غزل ۳۰۱ - اندیوان</p>	<p>ای گل نزن این عمدہ ز نالیدن خسرو کا زردہ بود بیل وروام گرفتہ</p>	<p>وسلایموتہ شر</p>
--------------------------	--	---------------------

<p>مہر و رول من مانند جان شہتہ من باو و چشم گریبان پوستہ و ز فراق اگر خون کلید زویدہ زین غصہ جا آفت یکشب بکلبہ ماگر بکبڑے بیستی</p>	<p>بچون منت بہر سو صد تا توان شہتہ تو شادمان و خرم باو بگران شہتہ تا کی توانت ویرن با این و آن شہتہ گرد فراق و منت بر مانان شہتہ</p>
--	---

<p>بغرام سو گلشن تا بہ طرت بہ بسینی آیا بود کہ منہم روزے بکام خوشیت</p>	<p>لبیل ز شوق رویت نالہ کبان نشستہ از دشمنان بریدہ بادوستان نشستہ</p>
<p>غزل ۴۲۲ از دیوان</p>	<p>از گرد در و نگار عمرے بست تا کہ خسرو از مہر با سے پوست بر آستان نشستہ</p>
<p>غزہ رانارت ایمان من آموختہ طہرات را بشکستی و ملتبدے و انہم جان بازی بری ازین بازم ندے چہ کنی از غزہ سحر از پی خسرو ہر دم</p>	<p>خندہ را سوختن جان من آموختہ این شکست از پیے ایمان من آموختہ این چہ بازیست کہ بر جان من آموختہ این عملہا تو ز دیوان من آموختہ</p>
<p>غزل ۴۲۳ از دیوان</p>	<p>روایت ہاسے ہوز بقینہ شعر</p>
<p>مسلمانان گرفتارم بدست نامسلمانے بطرہ آشنا بندی خندہ بار سا بینے با بر وقتہ از گنہ سے نگرے عالم آشوبے و عاے بد سخا ہم کرد لیکن انقیدہ گویم طیسیا بہر جان ناتوانم غم مخور خندے</p>	<p>ازین دیوانہ بدستی و بد خوئی و نادانی بغزہ ناخدا ترسی کشتن نامسلمانے بیا آفت آبادی بکاکل کافرستانی کہ یارب مبتلا کردی جو من وزی بجزانی رہا کن جان و ہمہ برانی از زم بدرمانے</p>
<p>غزل ۴۲۴ از دیوان</p>	<p>بقینہ شعر</p>
<p>کج کلمہ تمسکرات تک قبائے کیتی زیر کلاہ جہد تر تا کرت کشیدہ</p>	<p>لابہ گرا دلبر اعشورہ متاے کیتی بستہ بچا کبی کہ حسبت قبائے کیتی</p>

<p>مکرب ناز کرو زمین داوہ بجز توجہ کس سینہ بند جا کے تو دیدہ بزیں پاسے تو تاریخ خود نمودہ جان و تم بپو وہ خانہ جان مجھے بری دانہ دل ہجورے</p>	<p>ساختہ آمد و چنین تازہ براسے کبھی باہمہ در ہوا سے تو تو ہوا سے کبھی آتش من خزو وہ مہر فراسے کبھی نیک بلند سے بری مرغ ہوا سے کبھی</p>
---	--

<p>عزل ۳۳۰ از دیوان</p>	<p>خسرو خستہ را سخن بستہ شد از تو درین طوطی شکرین من نغمہ ہوا سے کبھی</p>
-------------------------	---

<p>نام و سمت ہر کہ در و عیبت مزد می مردم شہ چہ نقش بداندر نہا دست وہ کہین چہ کورست کہ در شاہراہ شرح عزت روان چو آب و تو معمار قصر خاک شرے کہ بہر مال شوی بندہ خزان چون بد کنے بدیکہ بگوئید از ان مرغ از برگ ز پر باد کن دل منہ بہایغ امر در باز گونہ سخن لعل خوش خویش</p>	<p>عود سے کہ بوش نیست لبوزش زہر سے دیو سے کہ جا کے کر وہ در اندام آدمی با صد ہزار دہیر سنبندہ رہ گئے تا آب چشمہ بہت چسرا اور تھے چون ہم تو فی خدائی و فرزند آدمی چون ہم تو فی کہ در حق خود در کلمے اسے بلے کہ بر سر گل در زرنے فردا جو زیر خاک لکد کو ب ہر سے</p>
---	---

<p>عزل ۳۳۱ از دیوان</p>	<p>از دست بے نازی خسرو و لاکہ تو مردارے اوقاد و بچہ لکد در سے</p>
-------------------------	---

<p>بیت نام سے مرارہ اگر برین نتوانے کہ نواز سے دکا ہے پر اک تیغ برانے بنا ز گونی بوسے وہم اگر بد ہے جان</p>	<p>بمکش سگ خور اگر بہ کہین نتوانے مرا دست چنان کن اگر چنین نتوانے من آن تو انم کروں لے تو این تو انے</p>
---	--

<p>بہرےں ازا کہ شیند ستا و تابروز شختہ بگو سے تلخ کہ جان میبری کفایتن شیرین خوشست باغ و لیکن دلم نایستد آنجا دلا بکش ز بلیند استانش دامن دعوی کے</p>	<p>کہ تو شیندن این نالہ خرمین تو اتنے مرز بہر گے کش کز انکسین تو اتنے کہ تو چو او شدن ای برگ یا سین تو اتنے کہ خاک رفتن آنجا یا سین تو اتنے</p>
---	--

<p>غزل ۴۳۶ از دیوان</p>	<p>سخت از سر جان خیر خسرو و پس از کہ با خشکار بر وزن پس از زمین تو اتنے</p>	<p>عزۃ الکمال شعر</p>
-------------------------	--	-----------------------

<p>تو خود بجزوہ سرا سر کر شکر و ناز سے بہ تیغ از سے شرکان مرز خون مرا شب آمدی و نگفتم تو لے کہیں چہ ہم حدیث حسن کے را بعد تو ز سہ ازان شدت لک کو ب بلبلان سر و پوجان سپا سے تو انداختم خیال کفایت</p>	<p>چہ حاجت ست کہ با ما کر شکر ساز سے کہ نیست ز تخمین خون عاشقان باز سے کہ بوسے زلف ہم سایہ کرد و عجاز سے تر از سدا کہ نگار احسن ممتاز سے کہ پیش قامت تو سیند سرا و از سے کہ من ازان تو ام تا تو دل نینداز سے</p>
--	---

<p>غزل ۴۳۷ از دیوان</p>	<p>رضا بخشن خود و داد خسرو و تہا کہ لب بزند و گردن او چون سیح پرواز سے</p>	<p>سختہ بھن شعر</p>
-------------------------	---	---------------------

<p>شتر با باد سے محل میار سے نہاوند آشنایان بار بر دل روان شد محل و جانم پر نیال ندیدم ہرہ جو غائب شد ز چشم تو اسے کت پر شتر آب بہیانت</p>	<p>رہا کہن تا بوسم ناقہ را با سے دلہم رفتت و بارش ماند بر جا سے جہر میں میستالد و من سکیم و اسے عبا رختیان با و ہما سے بواد سے لشتہ می میرم خشتا سے</p>
--	---